

D E N Í K.

Šedesáté narozeniny JUDr. Alfréda Meissnera. Dne 10. dubna t. r. dožil se Dr. A l f r é d M e i s s n e r, t. č. ministr spravedlnosti, svého šedesátého roku. Pro ty, kdo jej osobně znají, je to jistým překvapením, neboť Dr. Meissner dožívá se šedesátky v takové svěžesti tělesné i duševní, že by byl mohl směle desítku let zapřít. Ale je už osudem veřejně činných osob, že jiní pozorně zjišťují jejich datum narození a nemilosrdně je prozradí. Tomu tedy nemohl ujíti ani Dr. Meissner. Neboť náleží již od svého mládí k osobám veřejně činným a k vedoucím a nejlepším hlavám české strany sociálně demokratické. Jako předák silné politické strany účastnil a účastní se dosud vynikající měrou na činnosti zákonodárné; z prvních let naší samostatnosti je známá zejména jeho součinnost na ústavních zákonech a volebních rádech. Je vynikajícím právníkem, logicky usuzujícím a problémy právní do všech důsledků promýšlejícím. Je proto přirozené, že byl postaven v čelo ministerstva spravedlnosti dvakrát, po první v r. 1920 a po druhé v r. 1929. Jako ministr spravedlnosti dožívá se také svého jubilea. Netřeba v tomto listě opakovati, že k Dru Meissnerovi, jako ministru spravedlnosti, upírají se naděje všech, kdo touží po ozdravení neblahých poměrů v našem soudnictví. Neboť zná nejlépe tyto poměry, ví, co nezdravé soudnictví pro stát znamená, a má nejlepší vůli mu pomoci. Že jeho snahy dosud nedovedly jej tam, kde by si přál býti, není jeho vinou. Proto mu k jeho šedesátce přejeme, aby jeho síly tělesné i duševní neochabovaly v boji, ježž je mu za dobrou, pro stát tak důležitou a proto nejvýše zaslouženou věc vésti, a aby dočkal se v tomto směru, jakož i v jiných stejně důležitých úkolech, jež na něj čekají při osnovách největších sjednocených zákonů, plného úspěchu a uspokojení.

Jak se nemá polemizovati. (Názor strany napadné.) Ke článku doc. Dra Zdeňka N e u b a u e r a, uveřejněnému pod stejným titulem v minulém (VI.) čísle tohoto časopisu, připomínám stručně:

1. Doc. Neubauer se nechce dotýkati merita věci, ale na str. 196 prohlašuje, že právnická veřejnost nebude moci uvěřiti výtkám, které jsem adresoval kritice prof. Weyra. Táže se pak: »Ale jestliže tak právnická veřejnost neučiní, co si pomyslí o Boháčkovi?« Ježto možnosti těchto úsudků právnické veřejnosti o mně — kdybych skutečně neměl dokladů pro svá tvrzení — by nebyly pro mne právě potěšitelné, žádám zdvořile p. kol. Neubauera, aby mi před právnickou veřejností dokázal, ve které ze svých výtek jsem tvrdil něco, co by se dostatečně neopíralo o konkrétně zjistitelný passus kritiky prof. Weyra, a to při nejširším možném výkladu slov jím užitých, z něhož já jsem m u s i l vycházeti, ježto jsem byl před celou právnickou veřejností posuzován kritikem, právem označovaným za »ostrého a útočného polemika«. Jestliže to, co si prof. Weyr o mém původním článku a o mé osobě skutečně myslel, bylo méně